Deel 1

Het kasteel

1

Het korset sneed in haar huid, drukte haar ribben tegen elkaar en perste alle lucht uit haar longen. Mai hief haar kin en ging rechtop staan. Het was de bedoeling dat het pijn deed, anders zat het niet strak genoeg. Ze bekeek zichzelf in de spiegel, haar huid wit gepoederd, haar ogen zwart omrand. Sommige dingen moesten verborgen worden, andere juist benadrukt. Haar ogen waren mooi, ze had lelieblanke handen die elegant een waaier voor haar gezicht konden houden, piepkleine voeten om op rond te trippelen, een lichte glimlach op een rood gestifte mond. Maar ze mocht haar tanden niet laten zien en geen geluid maken.

'Ah!' Mai kreunde toen de hofdame het korset nog strakker trok. De kleine vrouw stond achter haar. Mais lange zwarte haar was geborsteld en ingewreven met lavendelolie tot het glansde en daarna hadden de kamermeisjes het gevlochten en er een kunstzinnig kapsel van gemaakt.

Het hoofd van de hofdame kwam tevoorschijn om mee te kijken. Het zweet stond op haar voorhoofd en haar kapsel was in de war geraakt door haar gezwoeg. Geen van beiden waren ze tevreden, maar er viel niet méér te doen. Hoe stevig Mais hof-

dame het korset ook aantrok en hoe weinig lucht Mai ook in haar longen opnam, ze was te lang en te breed. Haar lichaam vulde bijna de hele spiegel.

'Kom!' De hofdame gebaarde naar de kamermeisjes, die klaarstonden met de jurk. Het lijfje was roze als de ochtendhemel, met goudkleurige linten, de rok was donkerrood als een zonsondergang. Voorzichtig trokken ze de stugge zijde over haar hoofd, deden de haakjes dicht, knoopten de linten. Het was een prachtige jurk, maar toch moest Mai niets hebben van wat ze in de spiegel zag. Want het ergste kwam nog.

'Is de prinses klaar voor haar schoenen?' vroeg de hofdame terwijl ze haar blik respectvol op de vloer gericht hield.

Alleen het personeel met de hoogste rang mocht de keizer en zijn familie aanspreken, de rest was als zwijgzame schaduwen. Ze waren overal in het kasteel te vinden, maar daar werd Mais leven niet minder eenzaam van. Ze beet op haar lip. Ze hoorden eigenlijk met de schoenen te beginnen, maar ze had hun gevraagd om eerst haar haar, het korset en de jurk te doen. Nu konden ze het niet langer uitstellen.

'Ja,' fluisterde Mai.

De kamermeisjes boden haar elk een arm aan, maar Mai negeerde die. In plaats daarvan klemde ze koppig haar tanden op elkaar toen ze het kleine stukje naar de stoel strompelde en ging zitten. De hofdame zat al klaar met de schoenen. Die waren scharlakenrood, van zijde genaaid en geborduurd met gouddraad. En even groot als een kinderhand.

'Hm, hm.' De hofdame schraapte haar keel.

Mai keek omlaag naar de vrouw, naar haar benige handen, het dunne haar, de zweetdruppels op haar voorhoofd. De vrouw

deed gewoon haar plicht en toch haatte Mai haar en wat ze nu van plan was te doen. Om haar voeten zaten witte katoenen zakjes die de hofdame snel verwijderde. De voeten zelf zaten verstopt in zachte katoenen zwachtels die, toen ze ze eraf haalde, van wit naar roestrood verkleurden. De hofdame stopte voor ze de voeten zelf bereikt had. Zachtjes riep ze de twee kamermeisjes, die op de achtergrond klaarstonden. De ene had een grote zilveren schaal met kleverige honingkoeken vast, de andere een kan en een glas op een steeltje.

'Wenst de prinses iets om aan te sterken?' vroeg de hofdame, nog steeds met haar blik op de vloer gericht en met een bloederige voet in haar handen.

'Stuur ze maar weg,' fluisterde Mai. Ze was misselijk en de kamermeisjes trokken zich snel terug in de donkere hoeken van de kamer, alsof ze nooit bestaan hadden. Mai wist dat ze haar aandacht probeerden af te leiden om te voorkomen dat ze naar haar voeten zou kijken, die onder de zijden waterval van haar jurk uitstaken.

De hofdame slaakte een nauwelijks hoorbare zucht en pakte haar ene voet opnieuw vast, deze keer iets minder voorzichtig, merkte Mai. Of het kwam doordat bijna alle zwachtels er nu af waren. De vrouw wikkelde de laatste repen stof van haar voet en schoof die aan de kant, en de blote voet werd zichtbaar. Toen ze die in de wasteil liet zakken, kon Mai haar tranen niet langer tegenhouden. De omgebogen tenen begonnen in het warme water te kloppen van de pijn.

'De keizerin-weduwe!' kondigde een wachter buiten op de gang aan.

De hofdame hapte naar adem en commandeerde de kamer-

meisjes, die op hen afsnelden en Mai overeind hielpen voor de dubbele deuren openzwaaiden.

'Is de prinses klaar?' vroeg Mais grootmoeder toen ze de kamer van haar kleindochter binnentrippelde. De keizerin-weduwe droeg een middernachtsblauwe jurk met een hoge hals. De jurk had een halflange sleep, die over de vloer veegde, maar aan de voorkant was hij iets korter zodat je nog net de piepkleine goudkleurige zijden schoenen kon zien.

'Bijna,' fluisterde de hofdame met haar gezicht naar de vloer gericht.

Mai daarentegen keek haar grootmoeder recht aan. Er zaten maar een paar grijze strengen in het prachtig opgestoken haar van de oudere vrouw, dat was versierd met edelstenen. De ogen van de keizerin-weduwe bleven even op haar gezicht rusten, voor ze over haar lichaam gleden. Mai had het gevoel dat haar grootmoeder op dit moment op dezelfde manier over haar oordeelde als bij het goedkeuren van tafelschikkingen of gastenlijsten of uitgebreide menu's met tientallen gerechten voor de legendarische bals die op het kasteel werden gehouden. Alles moest perfect zijn en alles wás perfect, daar zorgde haar grootmoeder wel voor.

Haar blik bleef hangen bij de bloederige stompjes die ooit Mais voeten waren geweest.

'Ik zie dat de prinses haar schoenen nog niet aanheeft,' zei haar grootmoeder zachtjes. Ze verhief haar stem nooit, dat was niet nodig.

'Vergeef me,' zei de hofdame, 'we zijn zo dadelijk klaar.'

'Ze zijn nog niet eens ingebonden.' Eindelijk verplaatste haar blik zich weer naar Mais gezicht. Ze moest wat omhoogkijken, want Mai was een stuk langer dan zij. 'Lag je weer dwars?'

Mai kromp ineen onder de borende blik.

'Nee, grootmoeder,' zei ze, 'ze blijven maar bloeden …' Ze knikte naar haar voeten. Zonder schoenen of verband kon ze er haast niet op staan en was ze afhankelijk van de kamermeisjes die haar ondersteunden.

'Dat is allemaal de schuld van je moeder,' zei de keizerin-weduwe. Haar stem klonk vriendelijk, maar de woorden waren als gif dat langzaam van de rood geverfde lippen druppelde. 'Je had allang de pijn moeten leren verbijten. Je bent bijna volwassen, Mai. Toch gedraag je je nog steeds als een klein kind en dat terwijl onze gasten zitten te wachten.'

Dat laatste siste ze tussen haar tanden door. Mai wist dat ze erg boos was. Het organiseren van diners en feesten was de verantwoordelijkheid van haar grootmoeder en het was een belangrijke taak die je absoluut niet te licht mocht opnemen.

De keizerin-weduwe hief een hand, het licht weerkaatste in de ringen aan haar vingers. Ze keek Mai recht in de ogen. Mai beet op haar wang en dwong zichzelf om de blik te beantwoorden. Toen draaide de keizerin-weduwe zich naar Mais hofdame en sloeg de vrouw verbazend hard met de rug van haar hand op haar wang. De kleine vrouw greep naar haar gezicht om de snee te verbergen die een saffier over haar jukbeen had gemaakt, maar ze gaf geen kik.

'Zorg dat ze gereed is,' zei de keizerin-weduwe. 'Ik stuur een page om de prinses op te halen.'

Mai knikte. Ze had geen klap gekregen, maar toch brandden haar wangen. Ze had het gedoe met de schoenen uitgesteld tot het niet meer kon en nu was haar grootmoeder woedend geworden en had ze haar hofdame een nieuw litteken op haar wang bezorgd.

De magere vrouw liet niets merken en toen de keizerin-weduwe de kamer had verlaten, knielde ze opnieuw op de vloer voor de voeten van de prinses. Behendig bond ze schoon verband om Mais voeten tot het bloed niet langer door de witte stof drong. De hofdame pakte de eerste schoen en het viel Mai op dat ze die met veel meer eerbied behandelde dan ze met Mais voeten had gedaan.

De vrouwen van de keizerlijke familie stonden bekend om hun prachtige schoenen, het waren de mooiste in het hele rijk. Er werden liederen gemaakt over hun schoonheid. Het was Mais grootste wens geweest om een paar te dragen. En uiteindelijk was haar wens in vervulling gegaan.

Ze klemde haar tanden op elkaar terwijl de hofdame voorzichtig de zijden schoen over de ingebonden voet schoof. De hiel was hoog en stevig en zo gemaakt dat de vrouwen erop konden lopen ondanks de staat van hun kleine voeten. Ze kregen er een speciale, trippelende manier van lopen van. Er werd gezegd dat de vrouwen aan het keizerlijke hof konden dansen op de handpalm van een man.

Terwijl de hofdame haar werk afmaakte, werd er op de deur geklopt. Mai kwam overeind. Dat ging gemakkelijker nu ze haar schoenen droeg, maar de pijn was nog steeds intens en ze voelde zich misselijk. Voorzichtig strompelde ze door de kamer.

Buiten stonden zoals altijd twee lijfwachten die de deur van haar kamer bewaakten en tussen hen in stond de page die haar grootmoeder had gestuurd. Hij droeg het gebruikelijke uniform en op het eerste gezicht was hij net als alle andere pages. Op één ding na. Het personeel op het kasteel hield de blik altijd op de grond gericht uit eerbied voor de keizerlijke familie, maar deze page keek haar recht aan.

Even bleef Mai staan. De bruine ogen van de page bestudeerden haar openlijk en zijn nieuwsgierige blik maakte dat haar wangen nog heviger brandden dan daarnet. De hofdame achter haar schraapte haar keel en Mai besefte dat iedereen op haar stond te wachten. Ze stak haar neus in de lucht, tilde haar rokken op en schreed langzaam haar kamer uit.

Ze liepen zwijgend door de lange gangen van het kasteel. De page liep constant een paar passen voor haar, hij had moeite zich aan haar tempo aan te passen. Mai kon vanwege haar voeten alleen maar langzaam lopen. Ze keek geërgerd naar zijn rug. Het was hoogst brutaal dat hij voor haar uit liep en ze moest hem eigenlijk terechtwijzen, maar daarvoor moest ze haar stem verheffen en dat hoorde een prinses niet te doen. Ze liepen door en ze voelde dat hij alles wat ze passeerden nieuwsgierig bekeek: de schilderijen aan de muur, de gouden kandelaars waarin 's avonds waskaarsen brandden, de dikke wandtapijten en de meubels met hun fraai houtsnijwerk. Hij werkte zeker nog maar net op het kasteel aangezien hij zich zo verbaasde over alles wat hij zag, maar hij was ouder dan de pages gewoonlijk waren als ze begonnen, en hij was een paar koppen groter dan zij. Door zijn bruine krullenbos leek hij nog langer. Vermoedelijk was hij de zoon van een edelman die ruim in de zonen zat en die een van hen naar de keizer had gestuurd, zodat hij als page aan de slag kon en misschien daarna kon opklimmen tot lijfwacht.

Haar voeten deden pijn en Mai bleef even staan bij een raam. Ze zweette zich nu al een ongeluk onder haar grote jurk. Zoiets eenvoudigs als een wandeling door de gangen van het kasteel was veranderd in een krachtsinspanning. Door het gekleurde glas kon ze net de kasteeltuin zien. Er lag nog een laagje poedersneeuw op

de bomen en struiken, maar dat zou binnenkort smelten en de eerste bloemen zouden hun zwaardachtige groene bladeren uit de koude grond omhoogduwen, net zoals ze ieder voorjaar deden.

Maar niets zou nog hetzelfde zijn. Tenminste, niet voor haar. Mai beet op haar lip. De tijd van alleen buiten in de kasteeltuin ronddwalen was voorbij, het ontsnappen aan de kamermeisjes en pages die als taak hadden om haar in de gaten te houden ook. Nu kon ze nergens meer naartoe rennen. Ze had nog één kans om te laten zien dat haar familie trots op haar kon zijn, en ze was niet van plan om die te verkwanselen. Haar grootmoeder had gelijk: ze was bijna volwassen en moest zich als een volwassene beginnen te gedragen.

'Oeps!' klonk het opeens.

Mai keek verrast op. De page was al een flink eind verderop in de gang en het viel hem nu pas op dat ze hem niet volgde. Snel draaide hij zich om en liep terug, maar ook nu liet hij zijn blik niet zakken zoals hij hoorde te doen. Hij glimlachte zelfs verontschuldigend naar haar en Mai zag dat hij een litteken op zijn bovenlip had.

Ze fronste haar wenkbrauwen. De pages hoorden de regels en gebruiken in het kasteel te kennen, maar deze jongen was blijkbaar ver hiervandaan opgegroeid, op een plek waar de mensen eenvoudiger waren. Ze moest hem eigenlijk terechtwijzen, want daar leerde hij van. Haar grootmoeder zou het nooit goedvinden dat er zo'n onopgevoede page in het kasteel rondrende. Toch zei Mai niets, ze beantwoordde alleen zijn blik. Het gaf haar een merkwaardig gevoel. Hij stond een paar passen bij haar vandaan, maar het voelde alsof hij veel te dichtbij stond. Ze hapte naar adem in het strakke korset.

'Zullen we?'

Woedend sperde ze haar ogen open. Wat verbeeldde deze simpele knul zich wel? Mai snoof en meestal was dat genoeg voor het personeel om zich uit de voeten te maken, maar zelfs daar schrok hij niet van. Hij fronste zelfs zijn wenkbrauwen en keek haar afwachtend aan alsof zij, de dochter van de keizer, hem een antwoord schuldig was. Ze besloot dat ze het later met haar grootmoeder zou bespreken, ze had nu geen tijd om hem te corrigeren. De gasten wachtten op haar. Zij was de spil waar het gezelschapsspel van de keizerin-weduwe om draaide.

Ze liep verder. Bij de gedachte aan het theekransje bonsde haar hart zenuwachtig in haar borst. Tot voor kort had haar grootmoeder bepaald dat Mai op haar torenkamer bleef als er gasten waren, maar dat was gelukkig niet langer het geval.

De lijfwachten sprongen in de houding toen ze langzaam op hen afliep door de gang, met de page aan haar zijde. Ze sloegen hun hakken tegen elkaar en openden de dubbele deuren naar de spiegelzaal terwijl ze met luide stem haar komst aankondigden.

'Hare Keizerlijke Hoogheid, prinses Mariko!'

Mai schrok toen ze de zaal binnenstapte. Dat kwam niet door het geschreeuw van de lijfwachten, daaraan was ze gewend. Maar ze zou zweren dat ze de page iets tegen haar had horen fluisteren.

Veel succes.

Schaamde die knaap zich dan echt helemaal nergens voor?